

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ὁμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 16.—

Ἐξάμηνος > 8,50

Τρίμηνος > 4,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ, δολλάρια 4

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 25.—

Ἐξάμηνος > 13.—

Τρίμηνος > 7.—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 11 Σεπτεμβρίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 41

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Μόλις εἶδε τὸν γιατρό, τὸν ρώτησε:

— Λοιπόν, Λαρρέ, πῶς πάει ὁ μικρὸς μου ἀνθυπολοχαγός;

— Καλύτερα, Μεγαλειότατε!

— Μπᾶ! Δὲν θὰ τὸ πιστεῦσ.... Ὡστε θὰ γίνῃ καλὰ;

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐγ-
γυθῶ, Μεγαλειότατε. Ἀλ-
λὰ ἡ κράση του εἶναι καλὴ.
Καὶ σήμερα μπόρῶ νὰ ἐλ-
πίζω.

— Νὰ τοῦ πῆτε ὅτι ὁ
Αὐτοκράτωρ τὸν συλλογι-
ζεται.

— Δὲν θέλω λείψει. Μό-
λις πέρασεν τὸ παραλήρημα.
Στὸν πυρετό του φωνάζει:
«Στὰ ὅπλα! Ζήτω ὁ Αὐτο-
κράτωρ!»

Ὁ Ναπολέων χαμογέ-
λασε μελαγχολικά.

— Ὁ καϊμένος! ψιθύ-
ρισε.

Κι' ἐξακολούθησε τὴν
υπαγόρευσίν του.

Ἡ Λαρρέ εἶχε δίκιο.
Ἡ γερή, ἡ ρωμαλέα κράση
τοῦ Γιάννη θὰ ἐθριάμβευε.

Ἡ πληγὴ του ὡστόσο
ἦταν φοβερή. Τὸ θραῦσμα
ἐκεῖνο τῆς μπόμπας τοῦ εἶχε σπάσει τὴν
κλειδα καὶ τὸν ἐπάνω βραχίονα. Ὁ ὦμος
τοῦ εἶχε γίνῃ λυμᾶ. Μπορεῖτε νὰ φαν-
τασθῆτε, παιδιὰ μου, τὸν σπαραγμὸ τῆς
Λίζας, ὅταν εἶδε νὰ τῆς πηγαίνουν τὸ
Γιάννη τῆς σὲ τέτοια κατάστασιν!

Ἀλλὰ ἡ Λίζα ἦταν γενναία. Ἐπαψε
γρήγορα νὰ κλαίῃ, ἐπνίξε τὴ θανάσιμη
ἀνησυχία τῆς κι' ἄρχισε νὰ περιποιῇται
τὸν ἄνδρα τῆς.

Τοῦ ἔκοψε τὰ ρούχα, τοῦ ἔπλυνε τὰ
αἵματα κι' ὅταν ἔφθασε ὁ γιατρός, τὸν

βρῆκε ξαπλωμένο στὸ κρεβάτι, ἑτοιμὸ νὰ
τὸν ἐξετάσῃ.

Μετὰ τὴν πρώτη ἐπίδεσιν τῆς πληγῆς,
ὁ Γιάννης μπόρεσε μιὰ στιγμὴ νὰ συνέλθῃ.
Ἄνοιξε τὰ μάτια του, κοίταξε γύρω του,
ἀλλὰ δὲν ἐπρόφερε λέξη. Ἐπειτα τοῦ
ἦλθε πυρετός, πρὸς τὸν ἐδύθισε σὲ μιὰ
νάρχη.

Ἔτσι ἔμεινε ὡς τὸ βράδυ τῆς δεύτε-
ρης ἡμέρας, ὅταν, μὲ τὸν πυρετό, τοῦ ἦλ-
θε καὶ παραλήρημα.

Ὁ Καρχαλό, μαζὶ μ' ἓναν ἄλλο γρε-

φοβερὴ νύκτα, γιὰ τὸ πληγωμένον δὲν
ἠσύχασε λιγάκι παρὰ τὸ πρωί.

Τότε τὸν εἶδε ὁ Λαρρέ, ποὺ καθὼς εἶ-
δαμε, ἐπληροφόρησε γιὰ τὴν κατάστασιν
τοῦ τὸν Αὐτοκράτορα.

Τὸ παραλήρημα βάσταξε πολλὰς ἡμέ-
ρες. Ἀλλὰ ὁλοένα μικρότερο. Κι' ὕστερα
ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα, μπόρουσε κανεὶς νὰ πῇ
πῶς ὁ πληγωμένος ἐσώθηκε.

Δὲν μπόρεσε ὁμως νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν
σωτήρα του, τὸν ἀρχίατρο Λαρρέ. Γιὰ τὴν
στὸ ἀναμεταξὺ ὁ στρατὸς ἔφυγε ἀπὸ τὴν

Βουλώνη γιὰ νὰ προσβάλῃ
τὴν Αὐστρία. Οὔτε ὁ Να-
πολέων δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ.

Με μεγάλη του λύπη,
εἶχ' ἐγκαταλείψει τελειω-
τικά τὸ σχέδιον τῆς ἀποβά-
σεως στὴν Ἀγγλία, ποὺ ἡ
καθυστέρηση τοῦ γαλλικοῦ
στόλου τὸ ἔκανε ἀπραγμα-
τοποίητο. Κι' ἀποφάσισε
νὰ συντρίψῃ τὴν ἐχθρικήν
Συμμαχία στὴν ἡπειρο,
κτυπώντας μαζὶ δυὸ ἀπ' τοὺς
συμμάχους, Αὐστρία καὶ
Ρωσία.

Ἔτσι ὁ Γιάννης ἔμεινε
στὴ Βουλώνη, καὶ τώρα
τὸν ἐθεράπευε ὁ γιατρός τοῦ
συντάγματος ποὺ εἶχε μεί-
νει ἐκεῖ.

Μιὰ μέρα, στὰ πόδια
τοῦ κρεβατιοῦ του, — τί
φαιδρὴ ἐκπλήξη! — ὁ Γιάν-
νης εἶδε καὶ τὸν Γκριμπα-
λὲ μὲ ἱστολὴ φαντάρου!

Ναί, ὁ ἐπάλληλος τοῦ
Οἴκου Σανσόνῳ εἶχε κατα-
ταχθῇ ἐθελοντής, καὶ μά-
λιστὰ στὸ Ἐνατό!

Τί κωμικὸς ποὺ ἦταν μὲ
τὸ πλατύ του πανταλόνι, τὸ κοντὸ του
ἀμπέχο, τὸν ψηλὸ του σκούφο καὶ τὸ
χλωμό, σαστισμένον καὶ γεμᾶτο πιτσιλά-
δες πρόσωπό του! Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν
ἦταν καθόλου ὠραίος.

— Μπᾶ! ἔγεινες στρατιώτης, παιδί
μου; τὸν ρώτησε ὁ πληγωμένος.

«Ὁ Γκριμπαλὲ τὸν ἄκουσε νὰ ψιθυρίζῃ: Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ»
(Σελ. 322, στ. α')

ναδιέρο, ποὺ τοὺς εἶχε στείλει ὁ τα-
γματάρχης Μερλ γιὰ νὰ μάθουν πῶς
εἶναι, ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν κρατή-
σουν μὲ τὴ βία, γιὰ τὸ ἦθελε καὶ καλὰ
νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τρέξῃ νὰ κτυπήσῃ
τοὺς Ἀγγλους.

Ὁ Γιάννης δὲν ἐγνώριζε γύρω του κα-
νένα ἄλλο παραμιλοῦσε ὁλοένα:

— Λιζούλα!... φυλάξου!... μιὰ σφαῖρα!...
Μπᾶ! - Ρόε, ἐδῶ!... Μαμμά - Κατερίνα,
τραβήξου!... Ἐφροδος!... Ἐμπρός!... Ὅρι-
στε, λοχαγέ μου!... Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!

— Βεβαίως, ύπολογαγέ μου! Μπορούσα να μείνω στο Παρίσι, αφού ο Μεγάλος Άνθρωπος έφευγε για τον πόλεμο; — Μπράβο! Έκαμε ο Γιάννης. Έχεις, βλέπω, πολεμικά ένστικτα... Έ, αν δεν σε συγύρισε και σένα καμμιά μπόμπα... — Ά, μήν το λένε αυτό!... Θεός φυλάξει! — Δεν είναι τίποτα. Δεν βλέπεις έμένα; Ο γιατρός είπε πως δεν θα τεθώ εκτός ύπηρεσίας.

— Το ξέρω... Μ' από μια μπόμπα, εγώ θα προτιμούσα κάτι άλλο... Ένα γαλόνι παραδείγματος χάρη.

— Από τώρα, καίμενε ;... Στάσου να κάμεις πρώτα δυο-τρείς μάχες.

— Θα σταθώ, ύπολογαγέ μου, θα περιμένω... Και ζήτη ο Αυτοκράτωρ!

Ο Γιάννης γύρισε τότε στην Κατερίνα.

— Λοιπόν τί λέει ο γιατρός; τη ρώτησε. Οάργήσω να γίνω καλά;

— Δυστυχώς, παιδί μου... θα χρειασθούν έξη μήνες...

— Ωστε δεν θά... δεν θα πολεμήσω τώρα;

— Όχι, όχι, δεν μπορείς.

— Τί κρίμα!

Κι' ένα δάκρυ ανέθηκε στα μάτια του πληγωμένου.

— Μα δεν χάνεις τίποτα, εξακολούθησε η Κατερίνα. Ο Αυτοκράτωρ σ' έκανε ύπολογαγέ!

Πρώτη φορά τίκουγε αυτό ο Γιάννης. Όταν πρωτίτερα ο Γκριμπαλέ του έλεγε «ύπολογαγέ μου», ενόμιζε πως έκανε λάθος.

Η συγκίνησή του ήταν μεγάλη. Έκαμε νάνασκηωθ, να φωνάξη, να εκφράση τη χαρά του, την εύγνωμοσύνη του· αλλά ξανάπεσε σχεδόν λιγοθυμισμένος.

Ο Γκριμπαλέ, που ώρμησε να τον βοηθήσει, τον άκουσε να ψιθυρίζει: «Ζήτηω ο Αυτοκράτωρ!»

— Άχ! έκανε τρομαγμένη η Κατερίνα, και μετς που δεν του το λέγαμε, για να μη συγκινηθί!...

Η χαρά όμως δεν σκοτώνει. Ο Γιάννης γρήγορα συνήλθε. Και ζήτησε να του τα διηγηθούν όλα λεπτομερώς.

— Άλήθεια έχω τύχη! είπε μετά τη διήγηση. Να πληγωθώ μπροστά στον Αυτοκράτορα... να με κρατήσει ο ίδιος... ά, πολλοί θα με ζηλέψουν... Μόνο που δεν μπορώ να πάω τώρα στον πόλεμο!...

Από εκείνη τη στιγμή, ο Γιάννης δεν είχε παρά μια μόνο ιδέα: νάκοιλοθ τον Αυτοκράτορα νοερώς, αφού δεν μπορούσε να τον άκοιλοθ σωματικώς.

Έβαζε τη Λιζούλα και την Κατερίνα να του διαβάσουν όλα τα πολεμικά δελτία, που ο Ναπολέων έστελνε τακτικά από το στρατόπεδό του. Και μ' ένα χάρτη, άπλωμένο στο κρεβάτι του, ο Γιάννης προσπαθούσε να μαντεύη, το σχέδιο του αρχιστρατήγου και την πορεία της επομένης ημέρας.

Όταν το κατόρθωνε, όταν οι είδησεις επικύρωναν την πρόβλεψή του, ο πληγωμένος κυριευόταν από μια θριαμβευτική χαρά, που τον έκανε να κινείται πολύ και να φωνάξη. Η Λιζούλα φοβόταν τότε για την πληγή του, που δεν ήταν ακόμα κλεισμένη στην έντελεια. Άλλά δεν πάθαινε τίποτα. Άπεναντίας, αυτή η πολεμική να πούμε συγκίνηση τον εύχαριστούσε, τον ώφελούσε. Και λίγο-λίγο τα χρώματα ξαναγύριζαν στα χλωμά μάγουλά του.

Έτσι ο Γιάννης Καρδινακ παρακολουθούσε την καταπληκτική έκείνη πορεία του γαλλικού στρατού, της Μεγάλης Στρατιάς, όπως είχε ονομασθί από τον Ναπολέοντα. Σε είκοσι μέρες, ήταν συγκεντρωμένη όλόκληρη στις όχθες του Ρήνου, του Μάινου και του Νέκκερ. Στις 26 του Σεπτεμβρη πέρασε το Ρήνο από το Στρασβούργο και τράβηξε μπροστά, για να χωρίση τους Άυστριακούς από τους Ρώσους.

Στις 15 του Οκτώβρη έγεινε η μεγάλη μάχη του Στρατάρχη Νεύ και κατόπι η παράδοση όλόκληρου του άυστριακού στρατού στο Ναπολέοντα με τον στρατηγό Μάκ.

— Θαυμάσια! φώναξε ο Γιάννης μαθαίνοντας αυτή την είδηση. Σε είκοσι μέρες ο Αυτοκράτωρ κατέστρεψε ένα στρατό από όγδόντα χιλιάδες! Άχ, νάμουν κι' εγώ!... Μα θα πάω, θα προφτάσω... Τώρα είμαι καλά. Κι' ο Αυτοκράτωρ δεν θα σταματήσει παρά στη Βιέννη.

Και, την ημέρα εκείνη, σηκώθηκε από το κρεβάτι, μ' όλα τα παρακάλια της γυναικας του που φοβόταν ακόμα.

Πράγματι, ήταν πολύ άδύνατος ο Γιάννης και γρήγορα κουραζόταν, όταν δεν ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Άλλά σε λίγες μέρες δυνάμωσε.

Σχεδόν τον ίδιο καιρό έφθασε και μια άσχημη είδηση: Ο ναύαρχος Βιλνιέβ νικήθηκε από τους Άγγλους στο Τραφαλγκάρ. Ο στόλος του, ύστερ' από ήρωικό άγώνα, καταστράφηκε όλόκληρος.

Άλλά κι' ο άγγλικός στόλος είχε πάθει μεγάλες συμφορές. Σκοτώθηκε κι' ο άγγλος ναύαρχος Νέλσον, ο περίφημος.

Τα μέσα του Νοέμβρη, ο Γιάννης έλαβε την άδεια από το γιατρό να πάη στο Παρίσι, για ναποτελειώσει εκεί την ανάρρωσή του. Κι' έφυγε από τη Βουλώνη με τη Λίζα και με την Κατερίνα. Ο Γκριμπαλέ είχε φύγει πρωτύτερα με το σύνταγμα του, που διατάχθηκε να ένωθί με τη Μεγάλη Στρατιά.

Ο Γιάννης, στο Παρίσι, έλαβε γράμμα του από το Άουστερλίτς.

Οι ταχυδρόμοι του Αυτοκράτορος είχαν ήδη αναγγείλει τη μεγάλη αυτή νίκη, που έρχόταν σά μια ίκανοποίηση για την καταστροφή του στόλου και που ο λαός του Παρισιού την πανηγύρισε με μεγάλη χαρά.

Ωστε το γράμμα του Γκριμπαλέ δεν μάθαινε στο Γιάννη τίποτα νέο. Τον εύχαρίστησε όμως, τον συγκίνησε πολύ.

— Είναι γράμμα που έρχεται από κεϊ - πέρα! έλεγε· μυρίζει μπαρούτι!

Ο Γκριμπαλέ, με πολλές άνορθογραφίες, — που του τις διορθώνουμε όμως, — έγραφε:

«Υπολογαγέ μου και όλοι σας, είμαι καλά και το αυτό επιθυμώ κι' εύχομαι για σάς.

«Τί κρίμα να μην είναι εδώ ο ύπολογαγός μου! Θάμνε πολύ εύχαριστημένος.

«Εγώ, τώρα έγεινα στρατιώτης με τα όλα μου. Πολέμησα σά λιοντάρι, καθώς λέει ο δεκανέας μου που έκαμε στην Αϊγυπτο σάν και σάς και ξέρει άπ' αυτά τα πράγματα...

«Πρέπει να ξέρετε, πως ως το Άουστερλίτς ήμουν στην όπισθοφυλακή κι' αυτό με στενοχωρούσε. Άν και, να πω την αλήθεια, φοβόμουν λιγάκι. Άμα άκουγα το κανόνι από μακριά, χλώμιαζα κι' οι σύντροφοί μου γελούσαν. Σιγά - σιγά όμως το τσεφάκια...

«Επιτέλους, στις 30 του Νοέμβρη, ξεκινήσαμε με το στρατηγό Καφαρέλλι για τη μάχη. Ο Θεός βοηθός!

«Ω, τί κρίμα που έκανε! Χιόνια στο δρόμο, χιόνια! Τρέμαμε. Και το πετοί των δακτύλων μου κολλούσε στην κάννη του τσεφάκιου.

«Μά έφθάσαμε. Και σταθήκαμε πίσω από τη Φρουρά, ίσια - ίσια κοντά στο λόχο σας, ύπολογαγέ μου.

«Από κεϊ που ήμουν, φαινόταν σ' ένα λόφο η σκηνή του Αυτοκράτορα.

«Την 1 του Δεκέμβρη, το βράδυ, ήμουν σκοπός. Άξαρνα, σόν καταλισμό της Φρουράς, που ήταν φωτισμένος σάν ήμερα, βλέπω τον Κουρεμένο άνάμεσα στους γρεναδιέρους, που άναθαν πέρα - πέρα λαμπάδες από άχυρα και φώναζαν σά δαιμονισμένοι: Ζήτηω ο Αυτοκράτωρ!

«Δεν μόρεσα να βαστάξω. Άν και μακριά, φώναξα κι' εγώ: Ζήτηω ω ω ω!

«—Βρε σύ, που να σε πάρ' η όργη!... Ποιός σου έδωσε την άδεια να μιλάς όταν είσαι σκοπός;

«Γυρίζω, — κόκκαλο! Ήταν ο λοχαγός που έκανε την περιπολία του. Και μου έκοψε μια όκτάρα, για να μάθω, καθώς είπα, να σέβουμαι τον κανονισμό.

«Το πρώι, με τη διάνα, σηκωθήκαμε όλοι κι' έτοιμασθήκαμε. Παράταξη, επιθεώρηση και πάει λέοντας. Μα τί κρίμα ήταν εκείνοι! Και μια καταχνιά! Τίποτα δεν βλέπαμε μπροστά μας.

«Άξαφνα σηκώνεται ο ήλιος κι' η καταχνιά φεύγει σά να την έφύσηξαν. Και βλέπω, 'ς ένα λόφο, σόν Αυτοκράτορα με το επιτελείο του, βλέπω αξιωματικούς να φεύγουν καλπάζοντας, βλέπω παντού στρατό, βλέπω κανόνια... Κι' αντίκρι, ξεχωρίζω τους Ρώσους σε γραμμές μαύρες,

πυκνές — πυκνές, ως που έφθανε το μάτι. «Τό θέαμα μ' έφόβισε λιγάκι. Μα είπα μέσα μου: Είμαι στρατιώτης, δεν πρέπει...

«Ο διοικητής μου Ζολιμποά (που καθώς μου είπε, σάς χρωστά ένα μάτσο σπερματόσα), ήταν κοντά μου.

«—Ε, στρατιώτη!· μου κάνει· πίνεις ένα ποτηράκι στην ύγεια του Γιάννη Καρδινακ;

«—Εύχαρίστως, του κάνω.

«Ήπια ένα ρώμι στην ύγεια σας και ξεκινήσαμε. Σε λίγο αρχίζουν τα κανόνια. Ποτέ μου δεν είχ' άκούσει από τόσο κοντά. Τί τρομαχτικό που είναι! Μ' έζωσαν άνατριχίλες κι' η καρδιά μου έκανε τικ - τικ...

«Επειτα το τσεφάκι. Πώ, πώ!... Έκεϊ ήθελα να σάς είχα, ύπολογαγέ μου!

«Ήμαστε μπροστά 'ς ένα χωριό που το λένε Πράτσεν. (Έτσι άκουσα να το λένε, μα δεν είμαι και βέβαιος· γιατί όνόματα είν' αυτά που άκούει κανείς εδώ...) Σ' αυτό το χωριό ήταν, λέει, οι δυο Αυτοκράτορες, ο Ρώσος κι' ο Άυστριακός.

«—Ήρθε κι' η σειρά σου, Γκριμπαλέ! είπα τότε με το νού μου. Κουράγιο και προσοχή!

«Άκολουθούμε το 14ο και το 10ο σύνταγμα. Και σε λίγο δεν ξέρω κι' εγώ πώς, ανοίγουμε και μετς το τσεφάκι με τους Ρώσους, που έμοιαζαν σάν άγριάνθρωποι με τα μυτερά καπέλλα τους.

«Στην αρχή, τρώγαμε τσεφάκις από πίσω. Οι κατεργάρηδες μās είχαν περικυλώσει!

«Μιά σφαίρα μου παίρνει το σκούφο μου. Κι' αυτό με θυμώνει.

«—Ά! στο διάβολο! φωνάζω. Άρκοϋδες! Ζήτηω ο Αυτοκράτωρ!... Εμπρός!...

«Κι' άμέσως παύει το τικ - τικ της καρδιάς μου. Τρέχω μπροστά, όρμω, κάνω έφοδο και κυριεύω το χωριό. (Όχι· μονάχος μου δηλαδή, αλλά μαζί με όλους.) Και δεν δίνω πεντάρα ούτε για το τσεφάκι, ούτε για το κανονίδι.

«Καθώς μπαίνω 'ς ένα περίβόλι, μπάρ! κούρχειται μια πιστολιά κατάμουτρα. Εύτυχώς δεν με σκοτώνει. Μου καίει μόνο τ' αριτό κόκκινο μoustάκι. Ήτον ένας Ρώσος αξιωματικός. Του ρίχνουμαι, τον αλίζω με μια κοντακιά, τον τσακώνω και τον πάω πεσκέσι στο διοικητή μου.

«Ύστερα, δεν ξέρω καλά - καλά τί έγεινε, παρά μόνο πως η μάχη εξακολούθησε σ' α λ ε α. Στο τέλος, ο Αυτοκράτωρ πρόσταξε νάρχίσουν κανονιές τους βάλουν, που ήταν παγωμένοι. Φυσικά ο πάγος τπάσε κι' οι Ρώσοι έπεσαν μέσα στο χιόνι. Τί ψυχρολουσία, ύπολογαγέ μου!

«Αυτή είναι η μάχη του Άουστερλίτς, που την είδα με τα μάτια μου και έρηνανούμαι, πως έλαβα μέρος.

(Παύει συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατ' το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

ΣΚΙΤΣΑ

«Ό,τι θυμάμαι άπ' τα πρώτα μου χρόνια, είναι ένα γαλάζιο. Ύστερα γίνεται θάλασσα. Ύστερα λιγοστά άσπρα καραβάκια, μικρά, σά χάρτινα, που πάνε μπροδπίσω, άπάνω 'ς τα νερά... Θυμάμαι ακόμα μερικά θεόρατα ήλιοτρόπια, λίγα κόκκινα γεράνια, με τα πλατιά φύλλα τους όλο κλωστής — κλωστής, τα θυμάμαι να σαλεύουν αλαφρά 'ς τον ήλιο.

Στη δεύτερη σκηνή, είναι η γιαγιά· βουτημένη 'ς το κλαφάρικο φως ενός μεσημεριανού ήλιου που φθινόπωρος, αλέθει, αλέθει το μύλο του καφέ, ώρες άτελείωτες, κι' εγώ σωμαίνω κοιτώντας το δρόμο που είναι γεμάτος λάσπη άπ' τις βροχές. Τη θυμούμαι άκόμη, θαμπή άνάμεσα 'στην άχνη του λιθανιού, που τρεμουλιάζει 'στο φως, να θυμιατίζει και να προσεύχεται. Τη μονότονη, παρατεταμένη φωνή του κουλουριτζή 'στο δρόμο, το γαλάτα με τις κατσίκες, το ποτήρι με το γάλα που ξεχειλίζει κι' είχε τον ήχο του άφρου που λυώνει 'στην άμμο. Ύστερα το γάλα κι' οι κατσίκες γίνονται ένα άρνάκι: ένας κάμπος που τρέμει σ' όλα του τα πράσινα στάχυα, ένα άρνάκι που βόσκει, κι' έμεις που κόδουμε παπαρούνες.

Θυμάμαι το καινούργιο σπίτι. Πρίν να μετακομίσουμε, πήγαμε εγώ κι' ο άδελφός μου και φέραμε βόλτα όλες τις κάμαρες: ο άδελφός μου κρατούσε ένα ψωμί κι' εγώ την εικόνα της Παναγίας. Για θυμήσου και τη γάτα! Δεν ήθελε νάρθ' 'στο καινούργιο σπίτι, δεν την έμελε να φορήση 'στο παλιό· την κουκουλώσαμε μ' ένα πανί μαύρο, μα τίποτα, πάλι έκανε πίσω και μās έξφυγε. Δεν τη βάχαμε καλύτερα στο κορίνι; Έμεινε στο παλιό σπίτι κι' όταν ξαναπήγαμε, την είδαμε άγνώριστη, άγρια, να λούζεται στην καμινάδα, χωρίς να θυμάται ούτε τ' όνομά της, «Λουίζα, Λουίζα!»

Τα παιγνίδια μου, ένα σωρό, σκόρπια χάρμω και στα τραπέζια σιδηρόδρομοι, άποθήκες, σταθμοί, ένα όργανο, μια φυσαρμόνικα, ένα αυτοκίνητο, κι' άνάμεσά τους εγώ και μια μικρή μου φιλενάδα, η κόρη της σπιτοκυριας· μ' έφώναζε πάντα «αυτέ!» με τα χείλια της τα μισανοιγμένα, που έφεγγαν σάν κόκκινη 'ς καραμέλες. Κάποτε μαλώναμε, μια φορά κάθησα στη γωνία κρυά και της έριξα πέτρες.

Επειτα η αulαία είναι η πόρτα που άνοίγει 'στο περίβόλι: ήσυχία άπογεματινή έρημιά, όλα άκίνητα· και όμως είναι σάν κάτι να βούιξη και 'στο περίβόλι, και 'στις κάμαρες, και σ' όλον τον άέρα: δυο μεγάλα τριαντάφυλλα άνασηκώνονται όλοστρόγγυλα άνάμεσα στην πρασινάδα· έχουν την άνάταση του ανθρώπου που άνασηκώνεται 'στις φτέρνες. Λίγο νερό τρέχει άπ' τη βρύση 'στ' αulάκι, που σαλεύουν μακρουλές βδέλλες· βαρέλια με λουλούδια,

πελαργόνια ξερά, που το φθινόπωρο σαλεύει τα φύλλα τους: το φθινόπωρο είναι 'στη δόξα του, τα τριαντάφυλλα πεθαίνουν, είν' ώριμα πιά για να πεθάνουν. Οι πεταλούδες, με πέταμα νυσταλισμένο, φέρνουν γύρους σά δεμένες με κλωστή που δεν φαίνεται. «Όλα τα πράγματα βγάζουν ήχους»· το λέω 'στη γιαγιά και δεν το πιστεύει: μα η γιαγιά δεν άκούει πιά καλά· δυσκολεύεται ν' άπογκραστή και τους κρότους που κάνει το σφυρί 'στά βαρέλια του μούστου και που χτυπούν διπλοί άπ' την ήχώ, ο ένας πίσω άπ' τον άλλο. — Άμα φτάνω 'ς αυτήν την εικόνα, θέλω να τη σταματώ πολλήν ώρα· τα θυμάμαι όλα, μόνο που δεν μπορώ να θυμηθώ πιά τους ήχους εκείνους του περιβολιού. Τ' άγαπούσα πάντα το φθινόπωρο.

Κι' αυτό το φθινόπωρο το καλό, το μαλακό, και τ' άλλο το κακό, το άγριο, με τις κλαμμένες μέρες που στάζανε 'στην αulή, 'στά τζάμια, 'ς το πεζοδρόμιο και που μās φώναζαν άκατάπαυτα να μπουέμε μέσα· τα δένδρα στενάζαν αλαφριά 'ς τον τσουχερό άνεμο που φέρνει όλο στάλες — στάλες, σκεπασμένα από έναν ούρανο θολό· ξεφύλλες βέργες τους χαρκώνουν άπάνω 'στην καπνιά.

Ήσυχα - ήσυχα καταβαίνει όλη αυτή η βροχή, ξεπλύνοντας τις γλάστρες, μουλιάζοντας το χώμα· λίγοι διαβάτες είναι τόσο άστεφοι καθώς άνασηκώνουν τα ρούχα τους για να πηδήσουν τις λακούβες· γυναικείες φτωχές, σκυφτές, μπουμπουλωμένες στα μαντήλια τους, κρύβουν κάτω άπ' το σάλι πετσέτες βρεγμένες ή καλαθάκια με τις τελευταίες ντομάτες του μανάζη.

Κι' ύστερα έρχεται η νύχτα, δίχως να φύγη η βροχή. Ο ύπνος μας δεν θέλει πιά καλό ναούρισμα άπ' τον δυναμωμένο ήχο της που κτυπά μεταλλικά 'στα κεραμίδια, 'στις σκάφες, 'στους κουβάδες, 'ς τις ύδρορροές. Μέσα 'στην κάμαρα, μια άπαλιετατη σκιά· τα εικονίσματα γεμάτα μυστήριο και το κρεμαστό καντήλι ζυγιάζεται μπρός τους σάν ένα μεγάλο γαλάζιο άστρο. («Σάν ζωή και σάν όνειρο»)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Δέκατο πέμτο

(Βροχή)

Πώς πέφτουν της βροχής οι στάλες
Στη διψασμένη άπάνου γη.
Που άνοίγει άμετρες άγκάλες,

Νερό να πιη και να χορτάση,
Μ' όση λαχτάρα στην πηγή
Πάει ο φτωχός να ξεδιψάση

Προάτης· μ' όση πάμε άκόμα
Κι' έμεις στη Γνώση άποθυμιά:
Φοιγμένο της ψυχής το στόμα

Της Γνώσης καρτεράει τη μπόρα
Να πιη και μες στην έρημιά
Ν' άνθίσουν στάχια πλουτοφόρα.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΙ ΝΥΧΤΕΡΙΔΕΣ

Πάνω απ' το πάγκο το φωτόλουστο
Γοργοπετάνε νυχτερίδες
Κάποιους δικούς τους εναέριους
[χορούς
Σέρνουν, θαρρείς, κυκλικούς και
[γυήγορους
'Στῆς μουσικής το νοσταλγικό
[σκοπό.

Γύρω απ' το πύργου τα χαλάσματα
'Από το φεγγαρόφωτο λουσμένα,
Γοργοπετάνε πάλι νυχτερίδες.
Πού και πού 'στη νεκρική σιγή
Πένθιμο κρότο φτερουγίσματος θ'
[ἀκούσης:
'Η νυχτερίδα τη φτερούγα της
[κτυπά
Σὲ καμιά του χαλασμένου πύργου
[πέτρα.

Κι' ἔτσι μέσ' στο φωτόλουστο το
[πάγκο και 'στί μουσική,
Χαλάσματα θυμίζονται 'στί ἐρημία
—Μελαγχολία, Νέκρα.—

Κι' όταν συλλογισμένος πάλι στέ-
[χομαι
Στὰ σκιερὰ τὰ θέμελα του χαλα-
[σμένου πύργου,
Φῶτα θυμίζονται και μουσική και
[θόρυβο,

—Ζωή, Χαρά,—
Γιατί κι' ἐκεῖ κι' ἐδῶ γοργοπε-
[τῶνε νυχτερίδες.
'Εδνική 'Αναγέννησις

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΣΤΟ ΧΑΝΤΑΚΙ

— Πάτερ Καλλίνικε, εἶπε ἡ φω-
νὴ τοῦ Πλαρίου, δὲν σοῦ φάνηκε
πὼς ἕνα φῶς ἔξελαινε μέσα στο
χαντάκι; — Θὰ ἦταν πυγολαμπία
ποὺ τρύπωσε στὰ βάτα· ἀλλὰ ποὺ
εἶναι ὁ Γιάννης και γιατί δὲν
ἐκρούσε ἀκόμα τὴν καμπάνα τοῦ
ἐσπερινού;

— Εἰς τὸ βουνό, πάτερ Καλλίνι-
κε, ποὺ ὁ ἥλιος τὸ στεφανώνει τώρα
μὲ ρόδινης ἀνταύγειες, ἡ σὸ μα-
κρινὸ γυάλο ποὺ οἱ βράχοι σπιθο-
βολοῦν ἀκόμη στὰν ἀφορισμένο τὸ
σκοῦρο κύμα στα... — Ναι, ἐκεῖ θά-
ναι τὸ παλῆπαϊδο.

Οἱ καλόγηροι ἀπομακρύνθηκαν
κι' ἔξωφρα μεταλλικὰ ἀντήχησε ἡ
καμπάνα στὴ σιγή· ὁ κοντὸς πά-
τερ 'Αγάπιος τραβούσε θυμωμένος
τὸ σκονί... 'Υπὸ τὸν χαμηλὸ θό-
λο ποὺ σχηματίζαν οἱ ἀγοιτροαν-
ταφυλλίς κι' οἱ βατομουριές μὲ
ταῖτες μπερδεμένες στὶς ρίζες τῶν
πανυψηλῶν λεύκων, στὸ πῖο πλατὺ
καὶ λιγότερο φραμμένο χαντάκι,
ἐλαμψε πάλι ὁ φῶς, ἐνθ' αὐτὰ
βάτα ἐτρίξαν. Ὁ Γιάννης σήκα-
σε τὴν ἀριστερὴν του παλάμη, — λί-
γο καμμένη—ποὺ σκέπαζε τὸ ἀνα-
μένο νεράκι και κίνησε, ὅπως μιά
ἐβδομάδα τώρα κάθε βράδυ, ἀπὸ
ὁ ἥλιος βουτούσε στὸ βουνό
καὶ ὁ πάτερ Εὐσέβιος ἔβανε φράμ-
μα στὰ χαντάκια τότε λιγοστὸ
νερὸ κλυοῦσε μόνο στὸ δικό του
χαντάκι, χαράζοντας αὐλάκι ριχό,

ὅπου κολυμποῦσαν ὅλα τὰ θεῖα
χρώματα τοῦ δειλινού.

Τὴ νάθελε καὶ κάτω, κοντὰ στὸ
στοιχειωμένο πηγάδι, ὁ μικρὸς ἀ-
δελφὸς τοῦ 'Ηγουμένου; Ἀμα ἡ ἄ-
φωνη θερινὴ νύχτα πλάκωνε,
ἐσπετιοῦνταν στὸ χαντάκι παρὰ ξε-
να, φανταχτερὰ ἔντομα, πολὺ λεπτὰ,
ποὺ εἶχαν ὅλα τὰ χρώματα ἀχτίνων
ποὺ περνοῦν ἀπὸ πρίσμα πολυε-
λαίου και ἀναλύονται σὲ ἡλιακὸ φά-
σμα: πράσινα, μαυρομπλαβα, κόκι-
να... κι' ἀκόμα μελανά ἢ χερούσι.
Εἶχαν περὰ αἰθέρια και τριγύρ-
νοσαν τὸ μακρὺ θόλο μὲ τὰ βυσσι-
νιά μούρα κι' ὀρθάνοιχα ρόδια,
ἀπ' ὅπου πρόβαινε αἰθριὸς ρόδι-
νος, κι' ἔπειτα ἀσημιωμένος μ' ἄ-
στρα, θόλος οὐράνης. Καὶ τὰ ἔν-
τομα ἐλαμπαγάνε στὴ φλόγα τοῦ νε-
ριού σὰ σπίντες ἢ ἀστρατέες... μὲ
χρώματα Κυρὰ-Ζόζας, ποὺ κάπο-
τε τὴν ἔλεγε τὸ μναστήρι μὲ τὴ ζώνη
της, καὶ ὁ πάτερ Καλλίνικος ἔλεγε
στὸ Γιάννη:

— Ἰδέξ' τὸ οὐράνιο τόξο!
Ποτές του ὥστόσο πρὶν δὲν εἶχε
ἐξαπαθῇ ὁ Γιάννης τέτοια θαυμασία
ἔντομα, ἀπὸ τὴν Κυριακὴν ποὺ πρῶ-
τη φορὰ αὐτὴ τὴν ὥρα πῆρε τὸ
χαντάκι, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἀπ' τὴ Νε-
ρομάννα στὰ μπουστιά, καὶ πόθος
τρελλὸς τὸν κυρίεψε νὰ πιάσῃ
καμπόσα τέτοια και μὲ λευκόκολλ-
λα νὰ τὰ κολλήσῃ στὸ βιβλίο τῶν
Ψαλμῶν, σὲ σύμπλεγμα μὲ τὰ με-
γάλα κόκκινα γράμματα. Τὴ ὁ-
μορφα ποὺ θάταν! Γι' αὐτὸ κι'
ἀπόψε, Σαββατοβράδυ, γυρνόν-
τας ἀπὸ τὸ γυαλό, δὲν πῆγε νὰ
κρούσῃ τὴν καμπάνα και κόψασε
καὶ στὸ πέρασμα τῶν καλογηρῶν.

Τρεῖς φορές σήμανε ἀπὸ τὴν ἐκ-
κλησιά, μακριὰ, τὸ ρολόι και ὁ
Γιάννης ζυγώνει ἀκόμα τ' ἀπαι-
στα ἔντομα. Ἀδίκᾳ σφαλίζει τὴν
δεξιὰ χούφτα μὲ φουρία, μὲ κι-
νήσεις τοῦ χεριοῦ ἀπογνωσμένες
ἐνθ' μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι κρατᾷ τὸ
κερὶ ποὺ λυώνει ὁλοένα· φαίνεται
πὼς ὅλα τὰ ἔντομα τοῦ φεύγουν
κι' αὐτὸς τρέχει στὸ χαντάκι, ζυ-
γώνοντας ἀδιάκοπα... Ἀρχισε νὰ
φοβάται. Τὸ πηγάδι τοῦ τλήμο-
νος Εὐτυχίου βουίζει κοντὰ.

Στὴ μεγάλη θολωτὴ σπηλιά
νερὰ παφλάζουν ἀπ' τὴν πηγὴ και
χύνονται στὰ πηγάδια, ποὺ ἀνα-
οῖθμητα ἔντομα πνίγουν, σκίζουν
μὲ χωματιστὲς γραμμές τὸ σκο-
πὸς και φαίνονται μετὰ νιουμένα
στὴν ἀμυδρότερη φωτεινὴ τσίπα
τῆς ἀκανόνιστης φωτοσφαίρας, μὲ
κέντρο τὸ τρεμοσβυστο κερὶ κι'
ἀκτίνες λίγο μακρύτερες, ἀπ' τὸ
χέρι τοῦ παιδιοῦ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

'Η συζήτηση ἐξακολοῦθοῦσε
κανονικά, μὲ γέλια ἀπὸ τῶνα μέ-
ρος, μὲ πειράγματα ἀπὸ τῆλο, ἡ
μὲ ὀμιλίες περὶ κανένα σκοπὸ,
ἔτσι γιὰ νὰ χωρῇ ἡ ὥρα.
Μέσα στὶς ἄλλες διηγήσεις,
ἔπεσε ὅλως περιττὰ ἡ αὐτογρα-

φία κάποιου ἀπ' τοῦ συνομιλητῆς,
ποὺ σὰν σὲ παρένθεση προσέθεσε,
πὼς εἶχε δυὸ ἀδελφές ποὺ πέθα-
ναν...

"Ὅσο και νὰ μὴν τίς ἐγνώριζα και
χωρὶς νάχω κανένα ἐνδιαφέρον γι'
αὐτές, δὲν μπόρεσα νὰ μὴν αἰσθαν-
θῶ ἕναν πόνο. Γιατί ἔπαινο σ' αὐ-
τὴ τὴ φράση ἀνακεφαλαιώσα τὴ
ζωή. Φαντάσθηκα τὸν ἀνθρωπο-
ἐκείνο παιδάκι, εὐτυχισμένο μὲ
τις ἀδελφές του, τ' ἀδελφία του,
νὰ παίζουν ἀμέριμνα, χωρὶς νὰ
τοὺς περνᾷ οὔτε σὰν ἀστρατὴ ἀπὸ
τὸ νοῦ, πὼς κάποτε θὰ χωρίζον-
τοῦσαν κι' ἴσως-ἴσως θὰ θεωροῦ-
σε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο... Κι' ἔπειτα
μεγάλωσαν, πέθαναν οἱ μι-
σοὶ κι' ἀφῆσαν τραγικὴ λύπη στοὺς
ἄλλους· γιατί πόσες φορές μ' ἄ-
πελπίσια θὰ συλλογίσθηκα ἐκεῖ-
νοι ποὺ ἔζησαν, πὼς θὰ τοὺς ἦταν
ἀδύνατη πιά ἡ ζωὴ! Κι' ὅμως
ἦλθε στιγμὴ, — ἔπειτα — καὶ
πολλά, ἀδιάφορα, — ποὺ σχεδὸν σὰν
ἔξω, σὰν κατὰ παραδοκίαν, ἀναφέρει
ὁ ἀνθρωπὸς ἐκείνους τὸ δυστύχημά
του. Τὶ φέρνει ὁ χρόνος!..

Κρυσταλλένια

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Μιά φορὰ, ἕνας γάλλος περιη-
γητὴς ἔφθασε σ' ἕνα χωριουδάκι.
'Ο Δήμαρχος τοῦ χωριοῦ, ποὺ
ἦταν κι' ὁ Δάσκαλος, δέχθηκε τὸν
περιηγητὴ μας κι' ἀρχισε νὰ τοῦ
μιλᾷ γαλλικά. Ὁ Θεὸς ὅμως νὰ
τὰ κάνει γαλλικά! Ὁ Γάλλος τότε,
ποὺ ἤξερε κι' ἑλληνικά, λέει στὸ
Δήμαρχο:

— Τὴ γλώσσα σας, κύριε Δήμαρ-
χε! (δηλαδή, μιλάτε μου ἑλληνικά).
Κι' ὁ Δήμαρχος, μ' ἐκπλήξη,
βγάζει ἔξω τὴ γλώσσα του!

Κῦμα

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ φίλων.
— Τοτό, μὴ μὲ ξαναπειράξεις,
γιατί, νὰ τὸ ξέρης, ἡ φίλα μας θὰ
κοπῇ!

— Μὴ φοβάσαι, Μίμη, και τὴν
δένω ἐγὼ κόμπι!
'Εστάλη ἀπὸ τὸ Χλωμὸ Δειλινὸ

— Ὁ Κουφινοκεφαλῆς συντάσ-
σει ἕνα ἐπιτάφιο λόγο. Κι' ἀρχίζει
ἔτσι:

— Τοιοῦτος ὁ ἀνθρώπινος βίος!
Τὴν ἐσπέραν κοιμᾶται τις ὑγιής,
καὶ τὴν πρωΐαν ἐξυπνᾷ... νεκρός!
'Εστάλη ἀπὸ τὸ Βλῆμα τοῦ 'Αβέρωφ

— Ἐλένη: — Ἐδιάβασα τὰς Τελευ-
ταίας ἡμέρας τῆς Πομπηίας.

— Μαρία: — Θὰ εἶναι πολὺ συγκινη-
τικό. Κι' ἀπὸ τί πέθανε ἡ καίμενη;
'Ελένη, κρατώντας τὰ γέλια: —
Μά... ἀπὸ κάποια ἐκρήξη.

— Μαρία: — Ὡ, τί φοβίχ! ἦταν
ἴσως νοσοκόμα στὸ Μέτωπο. Θέ-
μον, κι' αὐτοὶ οἱ πόλεμοι!..
'Εστάλη ἀπὸ τοῦ 'Ιανου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
'Αθήναι, 7 Σεπτεμβρίου 1921

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ
εἰς ἐρωτήσεις και ἀπορίας, ποὺ
εὐκολὰ βροῖται καθῆνας τὴν ἀπάν-
τησιν και τὴν λύσιν σὸν «Ὁδηγὸν
τοῦ Συνδρομητοῦ». Ἄμα τὸν δια-
βάσῃ προσεκτικά. ('Ιδε φυλ. 1-3.)

ΤΩΡΑ μὲ τὸ ἀνοιγμα τῶν Σχολείων,
σὰς θυμίζω και σὰς συνιστῶ τὸ Ἐσπα-
θωμα. Θὰ γνωρίσετε ἕνα πλῆθος παι-
διῶν ποὺ ἴσως δὲν μὲ γνωρίζουν. Δεί-
ξετέ τους τὸ φυλλάδιό μου, μιλήστε
τους γιὰ μένα, κάμετέ τὰ νὰ ἐνδιαφε-
ροῦν κι' ὕστερα προειπνάτε τους νὰ γί-
νουν συνδρομηταὶ ἢ ἀγορασταί. Κι'
ἀπὸ τώρα μποροῦν, ἂν θέλουν μάλι-
στα νὰ πάρουν και τὰ προηγουμένα
φυλλάδια αὐτοῦ τοῦ τόμου.

Κι' ὅλη αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα ἐξακο-
λοῦθησαν στὰ «Διονύσια» αἱ παραστά-
σεις τῆς «Ἐξελήφης μου», μὲ τὴν
'Αλκίην Θεοδωρίδην. Τὴν π. Κυριακὴν,
εἰς τὴν αἰογενεατικὴν, ἦταν κι' ἕνα
πλῆθος διαπλάστων, ποὺ χειροκρο-
τοῦσαν ἐνθουσιωθῶς. Ἀπογευματινῆς
τῆς «Ἐξελήφης» θὰ γίνῃ ἴσως κι' αὐτοῖο.

Ὁ Καρανός, ποὺ πῆγε στὴν πα-
τρίδα του και ξαναεἶδε τοὺς γονεῖς του
καὶ τὰ δέξια του ὑστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο,
μοῦ περιγράφει θαυμάσια τὴ στιγμὴ
αὐτῆς εὐτυχίας: «Στὰ δέξια μου,
λέει, εἶχα φέρι διαφόρα παιγνιδάκια
καὶ χαχαρωτὰ, καὶ στὸ μπαμπὰ ἐκείνο
ποὺ ἤξερα πὼς θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε
καλύτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλο: τὸ ἐνδεικτι-
κό μου μὲ ἄριστα. Τὰ φίλιά του τότε,
τὰ χάδια τῆς γλυκαῖας μου μαμμᾶς, οἱ
συμπαθητικαὶ ματιές, τῶν ἀδελφῶν μου
μ' ἐκάμαν νὰ πνέσω σὲ ὡκεανὸ εὐτυ-
χιᾶς. Τὸ στήθος μου εἶχε εὐρύνη κι'
ἐνόμισα σὲ μιά στιγμὴ πὼς ἦμουν αὐ-
τὰς, πὼς πετοῦσα ἀνάμεσα σ' ἄγγέλους.
'Α, τὴ ἀληθινήν στιγμήν! Κι' ἔχει
τέτοιες πολλὰς ἡ ζωὴ, παιδί μου, γιὰ
τοὺς καλοὺς ποὺ κάνουν τὸ καθήκον τους...

Τὸ Δοξασμὸν Κρητικόπολο εἶχε
νὰ μοῦ γράψῃ τρεῖς μῆνες, μὰ μὲ τὸ
δίχτιο του, τὸ καίμενο, ἀπὸ ἔχασε μιά
μικρὴ χαρακτηριστικὴ ἀδελφούλα. Στὴ λύ-
πη του ὅμως εἶχε γιὰ παρηγορίαν ἐμένα.
Μόλις ἔφθανε τὸ φυλλάδιό μου, τὸ ἀνοι-
ξε βιαστικὰ, τὸ διάβαξε και ἐξενοῦσε
लगάκι τὴ συμφορὰ. Καὶ μοῦ γράφει:
«Πόσα σοῦ χρεωστῶ! Πὼς ὅμως θὰ
τὰ ἐξπληρώσω; Ὅχι βέβαια μὲ τὸ μι-
κρὸ μου ἐσπαθωμά. Θὰ προσπαθῶ
νὰ ἰδρῶσω καμμιὰ ομάδα, κανένα σύλ-
λογο, καὶ τότε νὰ ἰδῶς...» Σ' εὐχαρι-
στῶ πολὺ, καλὲ μου φίλε. Καὶ τίποτ'
ἂν δὲν μπορέσης νὰ κάμης, μοῦ ἀρκοῦν
τὰ εἰλικρινῆ αὐτὰ λόγια τῆς ευγνωμο-
σύνης σου.

Ἡ 'Αδελφότης 'Ηχώ μοῦ γρά-
φει ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν γυμνασία τῆς
Δος Φῶς-Τρόπ. «Εἰναι, λέει, μιά δε-
σποινὴς τελεία, μιά σωστὴ διαπλάστω-
λα, πάντα εὐθύμη, γελαστὴ και κατα-
δεκτικὴ. Γυρίσαμε μαζί ὅλη τὴν πόλιν
καὶ τῆς ἔδειξε ὅλα τὰ διαπλάστωμα.
Τέλος ἔχω τις καλύτερες ἐντυπώσεις και
θὰ ἤθελα νὰ μάθω και τις δικές της».

Μὰ δὲν ἀμφιβάλω πὼς θὰ εἶναι ἐπίσης
λαμπρὴς.

Καλὸ ταξίδι. Μαίρη Ζαζάμπα,
καὶ περιμένω τις ἐντυπώσεις σου και
τὴν καινούργια σου διεύθυνση. Κατα-
λαβαίνω πὼς λυτᾶσαι ποὺ ἀφίνας τὴν
ἀραιὰ Ἀθήνα. Ἀλλὰ ὅταν πηγαίνῃ
καιὲς στὸ Παρίσι, καὶ νὰ μείνῃ καὶ

νὰ σπουδάζῃ, μπορεῖ νὰ λογίζεσαι κι
εὐτυχισμένης.

Τριανταφυλλένια, σ' εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ τὸ ἐσπαθωμά και γιὰ τὰ καλὰ λό-
για. Ναι, πολλοὶ μοῦ γράτουν «δὲν θὰ
σ' ἀφύσῃ ποτέ» κι' ὅμως ἐς λίγα «ἐξα-
πατίζονται». Ἀλλὰ ὅπως παρατηρεῖς
καὶ σύ, οὔτε αὐτοὶ δὲν μὰς ξεχνούν.
Περὶ τὰς ἀνείλες ἀπὸ τῆς θηλέ-
σῃ τους τοὺς ἀναγκάζουν. Ἡ ἀγάπη
τοὺς μένει. Καὶ γι' αὐτὸ συχνὰ τοὺς
βλέπουμε, ὑστερ' ἀπὸ ἕνα, δυὸ, τρία
χρόνια, νὰ ξαναγυρίσῃ, πρὶν ἐνθουσι-
ασμένῳ ἀπὸ πρῖν.

Κάνει πολὺ καλὰ ὁ μπαμπὰς σου, Σ.
'Αθανασάτε, ποὺ δὲν σάφινει νὰ δια-
βάσῃς τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μένα, οὔτε πε-
ριοδικὰ, οὔτε βιβλία, οὔτε ἐφημερίδες.
Ναι, αἱ 'Ασκήσεις γιὰ τοὺς Γαλλομα-
θεῖς δὲν λογαριάζονται χωριστὰ, ἀλλὰ
περιλαμβάνονται εἰς τὸ ὅλον. Ὡστε
προσπάθει νὰ λύνης ὅσο πρὶν πολλὰς
ἀπὸ τὰς ἑλληνικάς. Τὰ Μ. Μυστικά ἀν-
ταλλάσσονται διὰ τοῦ γρασεῖο μου, τὰ
κάρτ-ποστάλ ὅχι. Πάρε νὰ διαβάσῃς
ἕνα Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ.

Πολὺ σωστὰ, Ἀρτελὴ Γυμνασιόποι.
'Οποῖος ἔχει ψευδώνυμο, πρέπει νὰ τὸ
κρατῇ μυστικόν. Συνεπῶς λοιπὸν νὰ κρα-
τῇ ἕνα μυστικόν, — δηλαδὴ νὰ εἶναι προ-
σεκτικὸς, φρόνιμος, ἐξέμυθος, — πράγμα
ποὺ θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ κατόπιν στὴ ζωὴ.
'Αφινὸν δὲ ὅτι μὲ τὴν φύλαξιν ἑνὸς μυσ-
τικοῦ μπορεῖ κάποτε νὰ ὑπηρετήσῃ
καὶ τὴν Πατρίδα.

Ὁ Πληγωμένος Χρυσάετος μοῦ
περιγράφει ἕνα καὶ καινούργιον ἐκδρο-
μὴ καλὴτερη, ὅπως πάντα, ἀπὸ τις
προηγουμένας, ποὺ ἔκαμε μὲ τὴν πα-
ρεὰ του στὴν Αἴγινα. Ὁλασσινῇ, βλέ-
πετε, ἐκδρομὴ, μὲ τὸ βαπόρι. Ἀλλὰ
ἡ περιγραφή σταματᾷ ὡς ἐκεῖ ποὺ ἀρα-
ξαί. Τὶ ἔκαμαν ὑστερα, θὰ τὸ μάθω μὲ
τὴ συνέχειαν, ποὺ τὴν περιμένω ἀνυπο-
μόνως. Καθὼς και τις σχετικὰ φωτο-
γραφίες.

Μ' ἐνθουσίασε τὸ γεμᾶτο ἀγάπης
γράμμα σου, Λαμπρὸ Ἀστέρ. Ἐλ-
πίζω, ὅπως μοῦ ὑπόσχεται, νὰ μοῦ
γράψῃς τώρα τακτικά. Γιὰ νὰ ἰδῶ κι'
ἐγὼ τὴ φῶς εἶδες σὰ συνδρομητὴς μου,
καθὼς λέει τὸ τετράστιχόν σου στὴν
ἀρχή:

Τρία χρόνια πᾶνε τώρα
Ποῦ δικάς σου μαθητὴς
'Εχω γινεῖ και τὸ φῶς σου
Εἶδα σὰ συνδρομητὴς...

'Εχω στὰ χέρια μου, Καλαματιανὸ
Δουλοῦδι, τρία ὥραϊα γράμματα σου:
δὺν τοῦ 'Ιουλίου κι' ἕνα ἀπὸ 20 Αυ-
γούστου. Σοῦ ἀπαντῶ στὸ τελευταῖο.
Συμφωνεῖς κι' ἐγὼ ὅτι ὁ φρενὸς μου
τόμος ἔχει τόσο ἐλκυστικὴ και ποικίλη
ὡν, ὥστε δὲν πειράζει ἂν τὸ χαρτί
εἶναι κατώτερο κι' οἱ εἰκόνες λιγώτε-
ρες ἀπὸ ἄλλες, ἐπειδὴ τώρα δὲν ἐπι-
τρέπουν τὰ τεχνικά μέσα. Τὸν «Ἀνθρω-
πο τοῦ Κόσμου» ὁ κ. Ξενοῦλος τὸν
θεωρεῖ πρωτόλειον παιδικόν, ἀπολύτως
γιατὶ ἦταν παιδί ὅταν τὸν ἔγραψε. Καὶ
δὲν θὰ τὸν ἀνατιπώσῃ.

Νὰ καὶ τὸ ἑλληνικὸ Τρόπαιο ποὺ
ἐκασταῖναι «σὰν τὸν κομῆτη τοῦ
Χάλλει στὸν διαπλαστικὸ ὁρίζοντα».
Πελλὰ κι' ὥραϊα μοῦ γράφει: γαὶ τὸ
χωριώτερο, πὼς σὲ λίγο θάρῃ σὰς
'Αθήνας νὰ ἐξακολοῦθῃς τὰς σπουδὰς
σου στὸ Πανεπιστήμιον. Ἐστὶ θὰ τὸ
γνωρίσω κι' ἀπὸ κοντὰ καὶ χαίρω πολὺ.

'Ελευθερά νὰ μοῦ γράψῃς, Ἀθανά-
σιε Διάκε, ὅτι βέλγης καὶ μὴ φοβάσαι

νὰ μὲ χαλίσῃς ποτέ... Τὰ λές τόσο ὡμορ-
π! Κι' ἄλλοι μὲ ρώτησαν γι' αὐτὴ
τὴ Δευκὴ Λέξη τῆς σελί'ος 269. Ὅχι,
δὲν εἶναι κανένα λάθος. Λεῖπει μὴ λέ-
ξη μὲ τῆρορ της, ποὺ εἶναι κολλημένο
μαζὶ της. Σὰ νὰ πῶμε «ἀστέρι, τὰ-
λεῦρι, τᾶτε'η». Εἶναι βέβαια δυὸ λέξεις
(τὸ ἀστέρ, τὸ ἀλῆυρι) ἀλλὰ γίνονται
μιά.

Ὁ Καπνός, — τι χαρὰ μοῦ ποὺ μοῦ
ἐξανάγραψέ! — εἶναι, καθὼς ἔξερουμε, κάποια
εἰδικότητα στὴ ζωγραφική. Λοιπὸν μοῦ
γράφει: «Πολὺ μᾶρσε ἡ Γαίδουροκα-
βαλάρια τοῦ Ἀγκορά. Εἶναι πολὺ πρὶν
πετυχημένη ἀπ' ὅλες τὰς ἐπόμενες. Καὶ
χαρὰς ἔχουν οἱ γ αμμές της, κι'
ἡ ποσοτικὴ εἶναι σωστὴ, κι' οἱ σκιές
καλοβαλμένες, κι' ὡς σύνολο πολὺ ἐνδια-
φέροντα καὶ καλοκατωμένη. Ἀν ὁ
'Αγκοράς δὲν β ἠρήθη ἀπὸ κανένα,
εἶμαι σχεδὸν βέβαια πὼς θὰ γίνῃ καλὸς
ζωγράφος κι' ἴσως! ἀκόμη καλύτερος
caricaturiste». Συμφωνῶ τελείως.

Ὁραῖα ἐπιστολάς! μοῦ ἔστειλαν
αὐτὴν ἐβδομάδα κι' οἱ ἐξῆς: Παρβάτη,
Καστανὴ Ποικητιόσσα, Μυρτιά, Τι-
μημένο Φλάμπουρο, Φοῖβη, Χουσο-
μολοῦσα τῶν Στρακύν, Σκόρπια
Φύλλα, Θεμέλιον Δόξης, Ἀλλεῖ, Δι-
δυμάς, Ἀνάμνησις, Ἰουλοῦδι τῆς
Καρδιάς, Δεσποινίς, Θυέλλοι, Ὁνει-
ρο τῆς Κύπρου, Φαληρικὴ Ἀδρα και
Λυκοῦργος ὁ Λογοθέτης. — Ἐξέτε εσα-
τάς παραγγελίας των καὶ τοὺς ευχαρι-
στῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ἐ-
σπαθώματα κτλ. Δὲν τοὺς ἀπαντῶ ἐκτε-
νῶς, ὅπως τοὺς ἔαίς, μόνο γιατί ἔπια-
σα τὰ γράμματά των ἀπὸ ἐξη-
τλήθῃ ὁ διαθέσιμος χώρος.

Ποικιλία, Τάτις, Πεταλωτὴ τῶν
Ψύλλων, Πανσέ, χαίρω πάρα πολὺ.
Τώρα ποὺ ἔχετε καὶ ψευδώνυμα, νὰ μοῦ
γράφετε συχνά:

Ὁ συνεργάτης μου κ. Ι. Θ. Κακρι-
δῆς, υπενθυμίζων τὴν ἐπιστολήν του
ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 36
φύλλον (σελ. 286), σὰς κάμνει γνω-
στὸν ὅτι: σὲ τῆς αἱ περιγραφὰί πρέ-
πει νὰ τοῦ σ' ἐλλοῦνται εἰς τὸ φροντι-
στήριον τῆς Φιλοσοφίας εἰς Ἀθήνας,
κι' ὅχι εἰς τὴν Πάρον, ἀπ' ὅπου ἀνε-
χώρησε.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀδὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ
ἐξῆς: Ὁ Τυφλός, — «Τὸ σκυλὶ ποὺ
μιλάει». — «Δὲν ἡμποροῦσα». — «Οἱ
δράμεις». — «Μέθη». — «Τὸ φάντα-
σμα». — «Ὅχι, δὲν ἀπέθανε». κτλ. —
«Τὰ φαῖδρά τῶν τελευτῶν» κτλ. —
«Πῶς καὶ τί νὰ ποῖνται». — «Σὲν
ἦλο». — «Δυὸ μῦθοι σὲ εἰκόνα». —
«Εἰκὼν νυκτερινή». — «Ὁσφαιρό». —
«Ἐπ' ἀγρᾶματα» κτλ. — «Στὸς νε-
κροὺς μας». — «Χορὸς Ψυχῶν» κτλ.
— «Τρανὸ ἐμπόριο». — «Ὁ βασιλεὺς
τῶν χάσεων». — «Μαῦρος διάβολος». —
«Μιά μέρα ἀπὸ πέντε». — «Τὸ
φεγγαράκι πρόβαλε». — «Νύκτα ἀπ'
τὸ Κοκόρογαι», στὴ Σύνορη. — «Τὸ
ἑλληνόπαιδον». — «Χόμα και πέ-
τρες». — «Ὁ φτωχὸς παρὰς». — «Στὴ
χειμωνιάτικη νυχτιά». — «Ὁ ἔξωτος
βλάκας». — «Ἀπὸ τὴν πόλεμον». —
«Σήμερις». — «Παρομιά». — «Ὁ δι-
ωγμὸς μας». — «Ἀπὸ τὰ μεγάλα». —
«Προβόλια». — «Πορκαγιά» κτλ. —
«Γυρισμός». — «Φαράδες». — «Τὸ
παραμῦθον». — «Ποικιλία». — «Ἀπὸ
τὰ φα

Ἀτλαντικοῦ (ἔλαβα τὰς 10 δρ. καὶ σοὺ ἄνω ξα λογαριασμόν) Κυκλαδικήν Ἀκτὴν (ψευδώνυμα μπορεῖ νὰ πᾶν κανεὶς ὅσα θέλῃ) Σερ Ραβεγγάρ (τοὺς διέγραφα, ἔστειλα) Γαλάσιον Οὐρανὸν (καὶ τὰ δύο* δηλαδὴ, ἀπὸ λίγα πούσου ἐνεκρίθησαν, δὲν ἐκλήρωθ' ὡς τώρα παρὰ ἐκεῖνο πού εἶδες· μὰ ἔχουμε καιρὸν) Ρετ-μι (ὄχι, αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἐξαίρεσιν) Μόριον Γ. Μητρο. (ἔστειλα 31-39) Ἀνθεμίδα (ναί, τί ὠραία τοποθεσία) Σοφίαν δα-Μολιν (ὠραία τὸ γράμμα σου ὄχι, διορθώσεις στίς ἀπαντήσεις τῶν Διαγωνισμῶν δὲν γίνονται κατόπιν δεκταί. πολὺ μὲ συγκίνησε ἡ συγκίνησή τῆς θείας σου, τῆς καλῆς μου παλιᾶς φίλης... Θρακικὴν Αὔραν (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάδιμα) Ἰέρειαν τοῦ Πόνου (ἔλαβα καὶ τὸ ἀπὸ 23 Αυγ. γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα* καθὼς σου εἶπα, τὰ προηγούμενα ἐλήφθησαν καὶ ὁ κ. Φ. πολὺ εὐχαρστηθήκε μ' αὐτὰ πού τοῦ ἔγραψες) Πόλινκα Ζιλ-λά (ἔστειλα ἔργα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον στὴ Σελίδα* μὰ καὶ τοὺς ἄλλους πού βλέπεις σὺ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς παραγράφου, τοὺς ἀσπάζομαι καὶ ἄλλοι) Πολύβιον (καλὸ ὅτι ἦταν γράψε τοῦ μιά ἐπιστολῇ μὲ πληροφορίες, καὶ ἔφες μπορεῖς) Φωτοῦ-λαν Α. Μ. (τί νὰ γίνῃ ὅλα περνοῦν ἀλλ' ἂς ἔχουμεν ὑγεία αὐτοῦ χρόνου) Κόκκινον Κόρινον (σὺ προσεγὲς θὰ σοὺ πῶ, γιὰτὶ δὲν μπορῶ ἐδῶ μὲ λίγα λόγια*) Πυόσκοπον (ἔστειλα Πν. Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δεκταί ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός) Μυστηριώδη (καὶ νομίζεις ὅτι ἓνα παιδί εἶναι υποχρεωμένο νὰ ξέρῃ ὅλους τοὺς Τιτῶνας; ἔννοια σου καὶ κανένας δὲν σὲ κοροῖδαγε γι' αὐτό) Λεξικά ὅσα θέλεις* ζήτησε τὸν Κατάλογο κανενὸς βιβλιοπωλίου, Φέξη, Κελάρο, Σιδέρη*) Μιχ. Α. Μωρ. (τώρα ὄχι* ἀργότερα, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός* ἐντωμεταξὺ ἐτοιμάζε-εἶναι δεκτά καὶ Πρόβλημα ὡς Ἀσκήσεις* ἀλλὰ λίγοι στέλνουν καὶ γι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω συχνά) Ὑπερήφανον Μανεδόνα (μὲ ἐμάγευσε ἡ περιγραφή τῶν ἀγώνων* ζήτησ' λοιπὸν τὰ Ταταλά) Δημήτριον Τσ. (σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις καὶ σὲ περιμένω) Πυγολαμπίδα, Ἐνν Πόρτεν, Κυπριακὸν Πόθον, Ἑλληνικὴν Δόγην, Δεινόσαυρον, Κατεργάρον, Ἐλευθερον Μικροασίαν, Ἀδάναν Τσο-λιάν, Κοφτερό Σπαθὶ κ.τ.λ. κ.τ.λ. Νεράϊδαν τοῦ Ἐνδοῖον, Μαῦρον Διάβολον, Φλοῖσβον, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Δημ. Π. Βαρό. Κοντομύγιαν, Στραβόζυλον, Αἰολικὸν Ἀστέρην, Κορητικὸν Πέ'αγος, Ἰωνικὸν Οὐρανόν, Τρελλὴν Χορεύτριαν, Ἐλευθερο Πονί, Ἐδρυσθεά (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς εἶλα μετὰ τὴν 8ην Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διευθύνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τὸ πρόωτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχει τὸν 1980ν Διαγωνισμὸν λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Νοεμβρίου ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, πᾶς καὶ τῶν προηγούμενων φυλλαδίων).

609. Δεξιόριφος

Ἄν ὁ Ὀμηρος, τὸ πρῶ ο, Ρωτηθῇ θὰ σοὺ τὸ πῇ. Ὅσο γιὰ τὸ δευτέρῳ μου, Εἶναι ἀπλῶς πολλοί... υἱοί. Τώρα ἂν θῆς τὸ σύνολο μου, Μία πρωτεύουσα μεγάλη. Σὺν καὶ αὐτῇ πού δὲν εἶν' ἄλλη! Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Συκωνίας Αὔρας

610. Δογοπαικτ. Δεξιόριφος

Πόσα τάχα, λῦται, ὅχουμε, ζητεῖται, Ἄν σὺ πενταχόσια τρία κοντὰ Βάλουμ' ἄλλα ἐπὶ; Ἐστᾶλη ὑπὸ Γεωρ. Α. Ματζιουράνη

611. Μεταγραμματισμὸς μετ' Ἀναγραμματισμοῦ.

Σ ἡμεῖς γεωμετρικὸν Εἰς τὰ χέρια μου κρατῶ. Τοῦ ἀλλᾶζον ἓνα γράμμα Καὶ τὸ ἀναγραμματίζω, Κι' ἔα στρατηγὸ ἀρχαῖον Στὴ στιγμὴ σου σχηματίζω. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τ Αἰγαίου

612. Τονόριφος

Σὲ ρῆμα περιστάμενον Βάζω ἀπλῶς βαρεῖα Καὶ πλοῖον κάνω τόνωμα Γνωστῷ στὴν ἱστορίαν. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ναυσικᾶς

613. Κυβόλεξον

Τὸ πρῶτον μου στὰ ἔωα Πάντοτε θὰ τὸ ἴδῃς. Ἀπὸ τὸ δευτέρῳ μου Μπορεῖς νὰ δροσιθῇς. Τὸ τρίτον μου μιά πόλη Μὰ ὄχι στὴν Ἑλλάδα, Κι' ἓνας θεὸς ἀρχαῖος Στὴν τέταρτην ἀράδα. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρου τ. Εὐτυχίας

614. Τρίγωνον

* * * * * = Νῆσος.
* * * * * = Βλῆμα.
* * * * * = Μέλος.
* * * * * = Ἀντανύμια.
* * * * * = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τοῦ Σκρᾶ

615. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

7, 3, 4, 8, 10, 5, 3, + + - X :: = 0
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν τῶν ὑποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρενθεθοῦν τὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν. Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀσημάκη Α. Ζομπᾶ.

616. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τάχρικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν διάσκη-Ρήτορα.
Ζημία, παχὺς, ἀγαθότης, ἀναχωρῶ, ἀδύνατος, βλάβη, ἡττα. Ἐστᾶλη ὑπὸ Κων. Π. Γκούμα

617. Φωνηεντόλιπον

δ - πλτ - ν - φσ
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἰθρίου Οὐρανοῦ

618. Γρίφος

2 ὁ ἦρξε ΠΙ : τ : Σίμος
μῆρος

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κόκκινου Κρίνου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

619. Inscription.

R D
P T N I
O E E R

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Περούζης

620. Devinette.

Merveille sur merveille;

Six pattes et quatre oreilles.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 26

387. Πίερος (πῖ, ἐρ, ὅς.)—388. Ρωσία (Ρῶ, σῖ, α.)—389. Ἄρα—Ἄρια.—390. Ἐαρ—Ρέα.

391. Α Ν Ν Ο Σ 392. ΣΑΜΟ-Ν Τ Ν ΘΡΑΚΗ. (ἄμ-Ι Κ Τ Ι Ν Ο Σ μος, μάθημα, Κ Φ Β ὄρκος, Θράκη, Ι Ω Α ρακή, κόμμα, Σ Ν Σ Ἡρα.)—393

—379 Διὰ τοῦ Φ: φόνος, φίλος, ἄφρων, φράσις, λόφος.—398 ΦΔ—ΧΡΝ [Φεῖδον Χρόνον] (λόφος, ΦεῖΔίας, Σ οκ-Χόλμη, Ἄμερικὴ, ΔαΝία.)—399. Πᾶς μὴ Ἑλλήν βάρβαρος.—400. Χριστὸς Ἀνέστη. (χρ' εἰς τος - αν ἐς τί.—401. Coran—Oran.—402 Orange (or, ange.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ'—473)

ΑΓΡΙΜΙ καὶ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ, Συγχαρητήρια γιὰ τὰ ὠραῖα Μ. Μυστικά. Ἀνταλλάσσομεν μὲ ὀνόματα;

ΕΛΛΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

(ΚΑ'—474)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ κάρτες μὲ ὄλους καὶ ὄλας. Ἀς: Ἀλέξ. Ἀρχιμανδρίτην, Τρίπολιν.—Ριγολέτος

(ΚΑ'—475)

“ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ,”

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Προκηρύσσουμε τὸν Δ' Διαγωνισμὸν μας Μ. Μυστικῶν. Δεχόμεστε τετράδια ὡς τίς 15 Ὀκτωβρίου. Θὰ βραβεύσομεν τρία, τὰ καλλίτερα. Γιοῦτζες, Σανθὴ Μαρκησία, Γιάννη Ἀηδόνη, Τρελλὴ Χορεύτρια, Καπνὲ, Νεῖλε, Ἀφρικάνα, Ἀφελὴς Καστανοῦλα, ἐλπίζουμε νὰ λάβουμε τετράδια σαί.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΛΑΛΑ

(ΚΑ'—476)

“ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

Ἀφιέρωμα Γενικῆς Γραμματείας:

ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ.

Γραφεῖα, μένον Σμολένσκη, 26, Ἀθήνας. Διευθυνταὶ ἐπιστολῶν: Γεώργιον

Μαριαντώνην, Πανεπιστημίου 31, Ἀθῆνας.

(ΚΑ'—477)

Σεβαστὲ Γέρο, Κόρη τῆς Λευκά-

δος, ἐλλείψει πολεμοφοδίων δὲν

δέχομαι. Ἀφελὴς Καστανοῦλα

(ΚΑ'—478)

Ὀλυμπιώτισσα, ζητῶ τὸν λόγον τῆς

διακοπῆς τῆς ἀλληλογραφίας σου.

Ἡβή

(ΚΑ'—479)

Μεγάλη Ἰδέα, ἐλάβατε; Διατὶ σιω-πάτε; Ἀπαντήσατε.

Ἐπαναστάτη, ἀκόμα... τ. ἐμω...

(ΚΑ'—480)

Λυκισιὰ Ἀνδμήνη, ἀκόμα σ' ἡ soeur Thérèse? Φιλιά.

Ἰέρεια τοῦ Πόνου

(ΚΑ'—481)

Ἀνταλάσσω Γραμματόσημα, Δ/σις:

Ἰωάν. Καριωτόγλου, Βαθὺ Σάμου.

Λυκούργος δ Λογοθέτης

(ΚΑ'—482)

Γιὰ πρώτη φορὰ μπαίνοντας στὸ Διαπλαστικόσμο, χαίρετ' ὄλους καὶ ὄλους.

ΚΟΥΤΟΜΟΓΙΑΣ

(ΚΑ'—483)

Ἀστρις τοῦ Ἀπειρίου, θερμὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὰς εἰλικρινεῖς ευχὰς σου.

Σανθὴ Βιολίστρα

(ΚΑ'—484)

ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ, διατὶ κα-θυστερεῖς τὴν ἀλληλογραφία μεταξὺ στενῶν φίλων;

ΝΑΥΤΑΚΙ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

(ΚΑ'—485)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Κάρτ-ποστάλ. Βραβεῖον τόμος Α'

Περιόδου. Προθεσμία διμήνου. Δ/σις ἡ τῆς ἀγγέλίας ΚΑ'—452.

Διαβολάκι τῆς Ἡλιουπόλεως

(ΚΑ'—486)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟ-

ΠΟΥΛΕΣ, ευτυχὴς θὰ ἦμην, ἐὰν

ἐλαμβάνετε μέρος εἰς τοὺς πτωχοῦς

μου διαγωνισμούς.

Δαβολάκι τῆς Ἡλιουπόλεως

(ΚΑ'—487)

Γιοῦτζες, Πεισματάρη, Τιμημέ-

νο Τουφέκι, Γιαπωνέζε, ἡ ἀγγε-

λία μου ΚΑ'—350 ἦτο πρόσκλησις.

Στείlate λοιπόν. Ἀναμῶν ἐναγωνίως.

Διαβολάκι τῆς Ἡλιουπόλεως

(ΚΑ'—488)

Ἀθυρόστομη Ἡχώ, λυποῦμαι πού

δὲν σὲ γνωρίζω καὶ ἐγὼ! ἀλλὰ θὰ

σὲ μάθω. ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

(ΚΑ'—489)

Ἄνις Φῶξ-Τρότ, μὴ κοπιᾷζης δὲν

θὰ μὲ ἀνακαλύψης. ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

(ΚΑ'—490)

Ἀγνωστε κ.λ., κάνετε λάθος. —Κων-

σταντοῦ, ὁμορφα ἀνταποδίδεις

Μ.Μ.Π. —Ἐλευθερωτῆς τῆς Πα-

τρίδος.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες 24 τόμοι

ὑπάρχον ἀκόμη μόνον οἱ ἐ-

ξῆς ἐπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,

18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος

τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικῶς δὲ

ἀποστέλλομενος δραχ. 5,30 διὰ

τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 6,20 διὰ

τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-

μοι, 27 ἐν ὄλῳ. —Ἐκαστος τόμος

ἄρραφος δρ. 16 καὶ ραμμένος δρ.

18. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ

τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τι-

μὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ

50 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 1.50 ὁ ραμ-

μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ.

3.— εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος